

1713 27/3 26: 2. Beh. af F. t. L. om Forbud mod Handel med Genstande vedr. Svangerskab. 1714

maa tage Standpunkt til Sagen for ikke at sende en Lov ud i Verden, som i Virkeligheden kun løser den ene Side af Sagen.

Ellinger: Ved denne Sags første Behandling tillod jeg mig, netop ved Omtalen af det Instrument, som har givet Anledning til hele denne Sag, nemlig Modersprøjten med langt Rør, at gøre opmærksom paa, hvor uhyre vanskeligt det er at lovgive om saadanne Spørgsmaal. Det ligger i selve Sagens Natur, i selve Apparatets og dets enkelte Deles Beskaffenhed, og nu viser Vanskelighederne sig at være endnu større, end jeg den Gang tillod mig at paapege. Nu er der jo ganske sikkert ikke to Mennesker, som er mere enige i denne Sag end den højtærede Minister og jeg; vi er lige svorne Tilhængere af Ministerens oprindelige Forslag, og efter at Sagen har været behandlet i Udvalget, og Ministeren har fremsat sine Udtalelser, er jeg endnu mere paa det rene med, at Ministerens første Forslag burde og bør vedtages. Den højtærede Minister siger, at Sagen oprindelig er rejst fra Sundhedsstyrelsens Side, men da der under Sagens Behandling i Folketinget saavel fra Ministerens som fra Medlemmernes Side hele Tiden kun har været Tale om dette Instrument, saa er det jo højt forbavsende nu at høre, at hvis man faar en Lov, som kan komme denne Sag til Livs, saa løser man i Virkeligheden kun en lille Del af hele Spørgsmaalet. Det er mig ganske ufatteligt, hvad det da er, der oprindelig har foreligget for Justitsministeriet fra Sundhedsstyrelsens Side. Sundhedsstyrelsen kan jo dog ikke oprindelig, skulde man tro, alene holde sig til dette Apparat og saa, ligesom Sagen skal gennemføres, sige: Ok nej! Det er til syvende og sidst maaske kun en lille Del af, hvad det gælder om, at man ved Lovgivningen kommer til Livs. Det er en højt ejendommelig Situation. Der er jo ingen, der forlanger af Ministeren, og man kan heller ikke forlange af Rigsdagsmedlemmerne, at de skal være sagkyndige paa et saadant Omraade; men naar der — jeg tror, det var Ministeren, der oplyste dette — under Sagens Behandling i Folketinget er blevet udarbejdet 10, 12, 14 forskellige Ændringsforslag fra Udvalgets Side, som er gaaet til Ministeriet og tilbage til Udvalget, saa undrer det mig unægtelig meget. — jeg

skal nok vogte mig for at bebrejde den højtærede Minister noget som helst —, at der ikke i Ministeriet er eet Menneske, som har fundet paa at spørge Sundhedsstyrelsen, om en eller flere af de Former, der er kommet frem under Sagens Behandling, tilfredsstiller de Krav, som Sundhedsstyrelsen maa stille. Noget saadant har altsaa slet ikke fundet Sted, og man kan da sige, at denne Sag er blevet behandlet helt og holdent af usagkyndige, for vi er jo altsaa alle sammen usagkyndige paa dette Omraade.

Vi har i Udvalget samlet os om et Ændringsforslag, som Ministeren ogsaa har tiltraadt; men naar vi nu ved anden Behandling — hvor Sagen ganske vist ikke formelt er Genstand for Afstemning, vi rejser os jo ikke op ved den Lejlighed — vedtager Lovforslaget og lader det overgaa til tredje Behandling, sker det med Bevidstheden om, at nu vedtager vi ved anden Behandling noget, som helst skulde forandres ved tredje Behandling. Det er en ejendommelig Situation, men Vanskeligheden ved at gaa videre i denne Sag er jo den, at der nu paa Sagens sidste Stadium indføres helt nye Momenter, som vi ikke tidligere har beskæftiget os med, Momenter, der gør Sagen mere vidt omspændende end tidligere. Naar man tænker paa det grundige Arbejde, der har været gjort i Folketingsudvalget, og paa den Omhu og Flid, vi har vist i Landstingsudvalget i saa mange Maaneder, og det saa styrter fuldstændig i Grus for os faa Dage, før Rigsdagen kan ventes hjemsendt, idet vi nu faar at vide, at Lovforslaget kun omhandler en lille Del af Spørgsmaalet, hvilket har foranlediget den højtærede Minister til at komme og sige, at Sagen maa løses paa et meget bredere Grundlag ikke paa tre Maaneder, men paa tre Dage — ja, saa skal jeg ikke bebrejde Ministeren noget; men den højtærede Minister vil forstaa, at Sagen bliver ikke lettere ved dette:

Personlig maa jeg sige, at jeg egentlig gerne vilde følge Ministeren til Vejs Ende; men Ministeren maa ogsaa være paa det rene med Vanskelighederne ved, at begge Tingenes Medlemmer nu paa faa Dage skal tage Stilling til Sagen, efter at det nye Moment er kommet til; og det vilde være overmaade kedeligt, om denne Sag, som i og for sig efter sin Beskaffenhed maatte